

Arrest

nr. 254 811 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 december 2020.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat J. KEULEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven baseert als degene die door haar echtgenoot R. Z. worden aangevoerd in het kader van diens verzoek om internationale bescherming. Deze vaststelling wordt in het verzoekschrift en ter terechtzitting niet betwist.

Inzake verzoekende partij haar echtgenoot wordt bij arrest nr. X van 20 mei 2021 als volgt gemotiveerd:

"1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd

waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt:

"§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

"§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]"

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, in werking getreden op 3 februari 2020, wordt Noord-Macedonië als een veilig land van herkomst aangeduid.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Noord-Macedonië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Verdrag van Genève en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

3.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst dat hij of zijn gezin zal worden gedood omwille van zijn aanhoudende onderzoek naar de moord op zijn oom.

3.2. De commissaris-generaal stelt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij na het overlijden van zijn oom op eigen initiatief het overlijden verder heeft onderzocht, met hulp van collega's. Zo (i) bezit verzoeker over nauwelijks enige kennis betreffende het officiële onderzoek of de

gerechtelijke procedures die hierop volgden, (ii) ontweek verzoeker in de eerste plaats vragen hierover en stelde hierna niet te weten wie de leiding had van het gevoerde politieonderzoek, (iii) stelde hij dat een betrokken rechter zelf banden had met de BDI en hierdoor afstand nam, maar kon verzoeker diens naam niet weergeven noch er enig bewijs van neerleggen, (iv) wist hij niet wanneer het vonnis in eerste aanleg werd uitgesproken, wat de officiële reden was voor de volgens hem te lichte straf, of corruptie werd aangehaald, tot hoeveel jaar de moordenaar in beroep was veroordeeld of wie de rechter in beroep was. Dat verzoeker dit alles niet weet, is niet ernstig. Het betoog dat verzoeker geen rechten heeft gestudeerd doet hier geen afbreuk aan, des te meer gelet op zijn persoonlijke betrokkenheid bij de zaak en verzoekers carrière bij de Noord-Macedonische politie, waardoor minstens een basiskennis kan en mag worden verwacht. Dit alles doet afbreuk aan verzoekers verklaringen een persoonlijk onderzoek te hebben ingesteld. Deze vaststelling wordt verder bevestigd door verzoekers ontwijkende en vage verklaringen. Zo (i) slaagt verzoeker er niet in ook maar één concreet voorbeeld te geven van een onderzoeksdaad die hij zou hebben gesteld, (ii) stelt hij van een drietal collega's te hebben gehoord dat er sprake was van een derde wapen hoewel hij slechts twee van deze drie collega's bij naam kan noemen, wat bevreemdend is gezien het om collega's gaat, (iii) stelt verzoeker eerst dat hij deze info ging aankaarten bij zijn hiërarchisch meerdere en stelt hij dit uiteindelijk niet te hebben gedaan, (iv) geraakt hij, bij de vraag waarom hij dit niet heeft gedaan, niet verder dan het verwijzen naar de politieke benoemingen van alle hoge functionarissen, (v) meldde hij dit niet aan de pers omdat hij dit niet durfde, wat niet in overeenstemming is met de vaststelling dat hij er niet voor terugdeinsde om deel te nemen aan betogingen waarbij hij herkenbaar in beeld kon komen, (vi) stelt verzoeker zijn bevindingen wel met de advocaat van zijn oom te hebben gedeeld, maar legt verzoeker geen stukken neer omtrent het vonnis, het arrest of het verzoekschrift van deze advocaat, waardoor deze beweringen niet kunnen worden nagegaan, (vii) legt verzoeker in het geheel geen enkel stuk neer van zijn beweerde zoektocht naar de ware toedracht van zijn ooms overlijden en (viii) antwoordde verzoeker ontwijkend op de vraag waarom hij geen andere elementen en bevindingen kon aanbrengen buiten dat hij over het derde wapen heeft gehoord.

Gezien bovenstaande vaststellingen hecht de commissaris-generaal evenmin geloof aan de telefonische bedreigingen die verzoeker stelt te hebben ontvangen. Zo (i) antwoordt verzoeker eerst driemaal ontwijkend om nadien vaagweg aan te geven dat deze in 2016 zijn begonnen, (ii) stelt verzoeker dat zijn echtgenote verschillende jaren elke twee of drie maanden dreigtelefoons kreeg, de eerste keer enkele maanden nadat hij zelf zijn eerste dreigtelefoon kreeg, maar spreekt zijn echtgenote dit tegen en geeft zij aan dat ze in totaal maar tweemaal werd opgebeld en dat de dreigtelefoons niet in 2016 zijn gestart maar zes maanden nadat zij is aangevallen en verkracht, (iii) wijzigde verzoeker noch zijn echtgenote hun telefoonnummer, omdat zij een abonnement hadden en niet zwak wilden lijken, waarbij het evenwel niet overtuigt dat verzoeker en zijn echtgenote vier jaar lang doodbedreigingen ondergingen, louter om niet zwak te lijken, (iv) verklaarde verzoekers echtgenote vervolgens dat zij haar telefoonnummer wel heeft gewijzigd en toen geen dreigtelefoons meer ontving.

Verder strookt het gedrag van verzoeker niet met een vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo (i) deed verzoeker nooit aangifte van de telefonische bedreigingen omwille van de macht van zijn tegenstanders maar nam hij ook geen enkele maatregel om hem en zijn gezin te beschermen, (ii) volstaat het niet dat verzoeker stelt in rechtvaardigheid te geloven, (iii) kan van een politieagent worden verwacht dat hij de nodige maatregelen zou treffen om zichzelf en zijn gezin in veiligheid te brengen, (iv) bleven zij na de aanvang van de bedreigingen in het jaar 2015 nog vier jaar lang in Kumanovë wonen totdat zij in december 2019 Noord-Macedonië hebben verlaten en (v) blijkt dat verzoekers kinderen in 2018 en 2019 verschillende keren naar het buitenland zijn gereisd. Verder wordt er nog op gewezen dat verzoekers oom, de broer van de vermoorde oom, die tijdens de rechtszaak een leidende rol opnam, nog steeds in Kumanovë woont met zijn vrouw en kinderen en gaf verzoeker aan dat hij tot op heden nog geen problemen in Noord-Macedonië ondervond.

De verklaarde verkrachting van verzoekers echtgenote door drie onbekende mannen houdt volgens de commissaris-generaal geen enkel verband met het door verzoeker gevoerde onderzoek naar het overlijden van zijn oom. Verzoeker heeft hier tevens geen daadkrachtige acties tegen ondernomen, en hij en zijn echtgenote hebben zelfs geen ambulance gebeld, en de medische documenten van de gebeurtenis dateren van 3 weken na de beweerde verkrachting. Hoewel de verkrachting in se niet meteen ter discussie staat, ondermijnen de bovenstaande vaststellingen normaal de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Ook heeft verzoeker niet aangetoond dat hij, bij een eventuele herhaling, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de autoriteiten in Noord-Macedonië.

3.3. Met betrekking tot het persoonlijk onderzoek van verzoeker naar het overlijden van zijn oom, stelt verzoeker in het verzoekschrift dat het niet realistisch noch redelijk is om te verwachten dat een leek, een niet-jurist, in staat zou zijn om juridisch-technische uitleg te verschaffen over een juridisch ingewikkelde procedure. Het feit dat hij jarenlang politieagent was, doet hier volgens verzoeker geen afbreuk aan. Waar wordt gesteld dat hij geen stukken voorlegt omtrent de bewering dat de advocaat van zijn oom verzoekers vermoedens bevestigde, betoogt hij dat hij nog niet in de mogelijkheid is geweest om de relevante stukken te laten vertalen en behoudt zich het recht voor deze later in de procedure alsnog bij te brengen. Hij behoudt zich tevens het recht voor om het verzoekschrift en de reeds gedane juridische uitspraken, wanneer hij deze kan bemachtigen, later alsnog bij te brengen. Hij stelt nog dat hem bezwaarlijk kan worden kwalijk genomen dat hij niet weet of de vermeende corruptie reeds is opgeworpen of dat hij zich de datum van het vonnis niet kan herinneren omdat het zoveel werd uitgesteld.

Verzoeker stelt tevens dat zijn mogelijkheden om het onderzoek uit te voeren uiterst beperkt waren, in zoverre beperkt tot het bevragen van andere politieagenten die hem mogelijk informatie konden bezorgen, tot verdere mogelijkheden had verzoeker geen toegang. Hij stelt tevens dat hij niet durfde 'voluit' te gaan in het onderzoek gezien de macht van de tegenstander, wat werd bevestigd door de verkrachting van zijn vrouw, die niet in vraag wordt gesteld door de verwerende partij. Tevens is het net door zijn ervaring bij de politie dat verzoeker er geen vertrouwen in had.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering waar hij stelt dat van een politieagent niet kan worden verwacht dat hij in staat zou zijn uitleg over de zaak te verschaffen op een juridisch-technische manier. De commissaris-generaal stelde bovendien vast dat verzoeker in het algemeen nauwelijks over enige kennis over het onderzoek beschikt en hij in de eerste plaats de vragen ontweek, waardoor zijn beperkte kennis en ontwijkende antwoorden zich aldus niet tot het louter juridisch-technische beperken. Verder is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat van een agent, die persoonlijk bij de zaak betrokken is, kan worden verwacht dat hij info zou kunnen geven omtrent het vonnis, de aard van de straf, het beroep of de betrokken rechter. Verzoeker toont met zijn betoog alvast niet aan waarom een 'niet-jurist', die agent van opleiding is, niet in staat zou zijn om zich te informeren omtrent het vonnis, de aard, het beroep of de betrokken rechter. Dit geldt des te meer gelet op verzoekers contact met de advocaat van zijn oom, bij wie hij zich over zulke zaken kan informeren. Het louter stellen dat van een leek niet kan worden verwacht, volstaat niet, net als het louter stellen dat het hem niet kwalijk kan worden genomen dat hij bepaalde dingen niet weet.

Waar verzoeker stelt zich het recht voor te behouden later stukken toe te voegen, omtrent de beweringen dat de advocaat van zijn oom ook op de hoogte was en het bezorgen van het verzoekschrift en andere processtukken, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat deze stukken op heden niet werden neergelegd. Verzoeker beperkt zich in dezen dan ook tot loutere beweringen die hij niet met enig begin van bewijs staft.

Betreffende de beperkte onderzoeksmogelijkheden die verzoeker beweert te hebben, stelt de Raad vast dat dit betoog geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij er ook maar niet in slaagt om één concreet voorbeeld te geven van een onderzoeksdaad die hij heeft gesteld of ook maar één stuk voor te leggen van zijn beweerde zoektocht, én antwoordde verzoeker ontwijkend op de vragen waarom hij dit niet kon doen. Hij kan enkel aangeven van collega's, die hij niet allemaal kan noemen, te hebben gehoord dat er een derde wapen zou zijn. Zijn betoog dat hij niet durfde gezien de macht van de tegenstander doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen dat dit in contrast staat met zijn deelnames aan betogingen waarbij hij herkenbaar in beeld kon komen. Verzoeker toont evenmin aan wat deze macht van de tegenstander zou zijn, die hem ervan zou weerhouden zijn onderzoek ten volle uit te voeren. Zoals verzoeker aanhaalt, wordt de verkrachting op zich niet betwist, doch er kunnen –verzoeker gaat hieraan voorbij– meerder vragen worden gesteld bij de verklaringen daaromtrent, en hoe dan ook wordt vastgesteld dat de verkrachting geen verband houdt met het door verzoeker gevoerde onderzoek. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk. Hij toont met zijn betoog niet aan dat er wel sprake zou zijn van een verband tussen de verkrachting van zijn vrouw en het door hem gestelde onderzoek naar het overlijden van zijn oom.

3.4. Met betrekking tot de telefonische bedreigingen stelt verzoeker dat hij en zijn echtgenote deze nooit serieus hebben genomen tot het moment van de verkrachting. Hij herhaalt geen aangifte te hebben gedaan van de verkrachting om de situatie niet te verergeren. Verzoeker erkent dat hij en zijn gezin na het begin van de bedreigingen nog vier jaar in Kumanovë zijn gebleven, net omdat zij daar een goed leven hadden opgebouwd en dit niet wilden achterlaten. Hij is nu echter wel bevreesd voor zijn leven bij

een eventuele terugkeer en zou niets liever hebben dan in veilige omstandigheden naar zijn leven terug te kunnen keren.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan de motieven omtrent de dreigtelefoons. Verzoeker beperkt zich tot het stellen dat zij deze niet serieus hebben genomen tot op het moment van de beweerde verkrachting. Hij gaat echter op geen enkele manier in op de gedane vaststellingen dat verzoeker zeer ontwijkend antwoorden gaf op vragen omtrent de dreigtelefoons en dat er sprake is van vele tegenstrijdigheden tussen zijn versie en die van zijn echtgenote. Verzoeker gaat aldus niet in op de vaststellingen dat geen geloof wordt gehecht aan de dreigtelefoons. Waar hij stelt de verkrachting niet te hebben aangegeven om de situatie niet te verergeren, stelt de Raad dat supra reeds is vastgesteld dat er niet wordt aangetoond dat er een causaal verband is met het onderzoek en dat niet wordt aangetoond welke macht de tegenstander zou hebben, waardoor in casu verzoekers situatie zou verergeren.

Betreffende het verblijf van verzoeker en zijn gezin in Kumanovë, nog een aantal jaren na het begin van de bedreigingen, is het niet duidelijk waar verzoeker op doelt. Hij stelt langs de ene kant zelf dat zij een goed leven hadden in Kumanovë en er ondanks de bedreigingen nog niet weg wilden, maar stelt langs de andere kant nu wel bevreesd te zijn om terug te keren. Verder gaat verzoeker op geen enkele manier in op de vaststellingen van de commissaris-generaal dat hij, nota bene een politieagent, in al die jaren geen enkele maatregel heeft genomen om zijn gezin in veiligheid te brengen, ofschoon dit van een politieagent des te meer kan worden verwacht en dat zijn oom, de broer van de vermoorde oom met een leiderspositie tijdens het proces, tot op heden geen problemen heeft ondervonden. Verzoekers betoog werpt hier geen ander licht op en kan niet worden aanvaard.

3.5. Betreffende de motieven dat (i) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij, bij een eventuele herhaling, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de autoriteiten in Noord-Macedonië, (ii) zijn overplaatsing en pesterijen onvoldoende zwaarwichtig zijn, en (iii) uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat hij als Albanees systematisch en ingrijpend werd gediscrimineerd, wijst de Raad erop dat deze in het verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht, waardoor deze onverminderd overeind blijven.

3.6. Tot slot stelt verzoeker nog dat m.b.t. de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus louter naar de algemene situatie in Noord-Macedonië wordt verwezen zonder rekening te houden met de concrete situatie van verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen beroept als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Deze motieven zijn dan ook gelijklopend met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen. Nu reeds supra is vastgesteld dat verzoekers betoog niet kan worden aanvaard, kan verzoeker niet dienstig stellen dat er betreffende de toekenning van de subsidiaire bescherming enkel naar de algemene situatie in Noord-Macedonië wordt verwezen zonder rekening te houden met zijn concrete situatie, nu deze reeds werd besproken. Tot slot blijkt uit niets dat er heden in Noord-Macedonië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, wijst de verzoekende partij op haar specifiek profiel. Zij licht toe dat zij bij de politie was en dat zij nog onderzoek deed naar de moord op haar oom. De verzoekende partij wijst erop dat zij documenten heeft neergelegd die haar relaas ondersteunen en aantonen dat er ook protestacties plaatsvonden. Zij stelt dat zij bij de politie werkte tot zij ontslagen werd omwille van dit onderzoek. De verzoekende partij benadrukt tot slot nog dat het geheel van de documenten en de verklaringen moet bekeken worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verzoekende partij in wezen summier haar eerdere verklaringen herhaalt waar zij ter terechtzitting stelt dat zij wijst op haar specifiek profiel en dit toelicht door aan te geven dat zij bij de politie was en onderzoek deed naar de moord op haar oom. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op uitgebreid gemotiveerde wijze onder meer tot het besluit komt dat: “er geen enkel geloof meer gehecht (kan) worden aan uw verklaringen dat u na de dood van uw oom de zaak verder onderzocht, de waarheid trachtte te achterhalen, dat u als gevolg hiervan jarenlang werd bedreigd en dat u bij een terugkeer naar Noord-Macedonië vreest dat u of uw gezin door uw belagers vermoord zullen worden.”

Tevens wijst de Raad op hetgeen in dit verband in voormelde beschikking onder meer wordt vastgesteld:

“De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering waar hij stelt dat van een politieagent niet kan worden verwacht dat hij in staat zou zijn uitleg over de zaak te verschaffen op een juridisch-technische manier. De commissaris-generaal stelde bovendien vast dat verzoeker in het algemeen nauwelijks over enige kennis over het onderzoek beschikt en hij in de eerste plaats de vragen ontweek, waardoor zijn beperkte kennis en ontwijkende antwoorden zich aldus niet tot het louter juridisch-technische beperken. Verder is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat van een agent, die persoonlijk bij de zaak betrokken is, kan worden verwacht dat hij info zou kunnen geven omtrent het vonnis, de aard van de straf, het beroep of de betrokken rechter. Verzoeker toont met zijn betoog alvast niet aan waarom een ‘niet-jurist’, die agent van opleiding is, niet in staat zou zijn om zich te informeren omtrent het vonnis, de aard, het beroep of de betrokken rechter. Dit geldt des te meer gelet op verzoekers contact met de advocaat van zijn oom, bij wie hij zich over zulke zaken kan informeren. Het louter stellen dat van een leek niet kan worden verwacht, volstaat niet, net als het louter stellen dat het hem niet kwalijk kan worden genomen dat hij bepaalde dingen niet weet.

Waar verzoeker stelt zich het recht voor te behouden later stukken toe te voegen, omtrent de beweringen dat de advocaat van zijn oom ook op de hoogte was en het bezorgen van het verzoekschrift en andere processtukken, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat deze stukken op heden niet werden neergelegd. Verzoeker beperkt zich in dezen dan ook tot loutere beweringen die hij niet met enig begin van bewijs staft.

Betreffende de beperkte onderzoeksmogelijkheden die verzoeker beweert te hebben, stelt de Raad vast dat dit betoog geen afbreuk doet aan de vaststelling dat hij er ook maar niet in slaagt om één concreet voorbeeld te geven van een onderzoeksdaad die hij heeft gesteld of ook maar één stuk voor te leggen van zijn beweerde zoektocht, én antwoordde verzoeker ontwijkend op de vragen waarom hij dit niet kon doen. Hij kan enkel aangeven van collega's, die hij niet allemaal kan noemen, te hebben gehoord dat er een derde wapen zou zijn. Zijn betoog dat hij niet durfde gezien de macht van de tegenstander doet geen afbreuk aan de gedane vaststellingen dat dit in contrast staat met zijn deelnames aan betogingen waarbij hij herkenbaar in beeld kon komen. Verzoeker toont evenmin aan wat deze macht van de tegenstander zou zijn, die hem ervan zou weerhouden zijn onderzoek ten volle uit te voeren. Zoals verzoeker aanhaalt, wordt de verkrachting op zich niet betwist, doch er kunnen –verzoeker gaat hieraan voorbij– meerder vragen worden gesteld bij de verklaringen daaromtrent, en hoe dan ook wordt vastgesteld dat de verkrachting geen verband houdt met het door verzoeker gevoerde onderzoek. Verzoeker maakt het tegendeel niet aannemelijk. Hij toont met zijn betoog niet aan dat er wel sprake zou zijn van een verband tussen de verkrachting van zijn vrouw en het door hem gestelde onderzoek naar het overlijden van zijn oom.

3.4. Met betrekking tot de telefonische bedreigingen stelt verzoeker dat hij en zijn echtgenote deze nooit serieus hebben genomen tot het moment van de verkrachting. Hij herhaalt geen aangifte te hebben gedaan van de verkrachting om de situatie niet te verergeren. Verzoeker erkent dat hij en zijn gezin na het begin van de bedreigingen nog vier jaar in Kumanovë zijn gebleven, net omdat zij daar een goed leven hadden opgebouwd en dit niet wilden achterlaten. Hij is nu echter wel bevreesd voor zijn leven bij een eventuele terugkeer en zou niets liever hebben dan in veilige omstandigheden naar zijn leven terug te kunnen keren.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen afbreuk doet aan de motieven omtrent de dreigtelefoons. Verzoeker beperkt zich tot het stellen dat zij deze niet serieus hebben genomen tot op het moment van de beweerde verkrachting. Hij gaat echter op geen enkele manier in op de gedane vaststellingen dat verzoeker zeer ontwijkend antwoorden gaf op vragen omtrent de dreigtelefoons en dat er sprake is van vele tegenstrijdigheden tussen zijn versie en die van zijn echtgenote. Verzoeker gaat aldus niet in op de vaststellingen dat geen geloof wordt gehecht aan de dreigtelefoons. Waar hij stelt de verkrachting niet te hebben aangegeven om de situatie niet te verergeren, stelt de Raad dat supra reeds is vastgesteld dat er niet wordt aangetoond dat er een causaal verband is met het onderzoek en dat niet wordt aangetoond welke macht de tegenstander zou hebben, waardoor in casu verzoekers situatie zou verergeren.

Betreffende het verblijf van verzoeker en zijn gezin in Kumanovë, nog een aantal jaren na het begin van de bedreigingen, is het niet duidelijk waar verzoeker op doelt. Hij stelt langs de ene kant zelf dat zij een goed leven hadden in Kumanovë en er ondanks de bedreigingen nog niet weg wilden, maar stelt langs de andere kant nu wel bevreesd te zijn om terug te keren. Verder gaat verzoeker op geen enkele manier in op de vaststellingen van de commissaris-generaal dat hij, nota bene een politieagent, in al die jaren geen enkele maatregel heeft genomen om zijn gezin in veiligheid te brengen, ofschoon dit van een politieagent des te meer kan worden verwacht en dat zijn oom, de broer van de vermoorde oom met een leiderspositie tijdens het proces, tot op heden geen problemen heeft ondervonden. Verzoekers betoog werpt hier geen ander licht op en kan niet worden aanvaard.

3.5. Betreffende de motieven dat (i) verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij, bij een eventuele herhaling, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de autoriteiten in Noord-Macedonië, (ii) zijn overplaatsing en pesterijen onvoldoende zwaarwichtig zijn, en (iii) uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat hij als Albanees systematisch en ingrijpend werd gediscrimineerd, wijst de Raad erop dat deze in het verzoekschrift op generlei wijze worden betwist, laat staan ontkracht, waardoor deze onverminderd overeind blijven."

De Raad stelt dan ook vast dat op uitgebreide en gefundeerde wijze wordt uiteengezet om welke redenen de door de verzoekende partij aangebrachte elementen niet worden aanvaard, zo ook de verklaring dat de verzoekende partij bij de politie was en dat zij nog onderzoek deed naar de moord op haar oom zoals hij opnieuw, doch slechts op algemene wijze, aanhaalt ter terechtzitting. Door de elementen te herhalen, waarbij zij evenwel voorbijgaat aan de concrete motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking die zij op generlei wijze ontkracht of weerlegt, slaagt de verzoekende partij er niet in opmerkingen te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen. Waar zij nog op algemene wijze poneert dat zij bij de politie werkte tot zij ontslagen werd omwille van dit onderzoek, stelt de Raad vast dat zij eerder verklaarde dat zij zelf haar ontslag indiende.

Hoe dan ook kan deze algemene bewering de concrete motieven en gronden niet aan het wankelen brengen.

Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar de verzoekende partij er ter terechtzitting op wijst dat zij documenten heeft neergelegd die haar relaas ondersteunen en aantonen dat er ook protestacties plaatsvonden. Ook hierover wordt in voormelde beschikking uiteengezet om welke redenen deze niet worden aanvaard. Met voormeld algemeen betoog slaagt de verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen. Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd:

“De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw paspoort, uw geboorteakte en uw huwelijksakte bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit en uw burgerlijke staat. Dat u aan de universiteit studeerde en tussen 2008 en 2019 actief was voor de Noord-Macedonische politie staat evenmin ter discussie. Dat u op 10 december 2019 uw ontslag indiende maakte u evenwel, zoals hierboven reeds aangestipt, niet geheel aannemelijk. De foto’s van uw huwelijksplechtigheid met u en uw oom, van uw ooms begrafenis en van de protestacties naar aanleiding van zijn overlijden ondersteunen deze gebeurtenissen op zich, doch hieruit blijkt geenszins dat u ten gevolge van deze historie persoonlijk problemen gekend heeft. Betreffende de betogingen dient overigens opgemerkt dat u deze in 2015, 2016 en misschien in 2017 situeerde (CGVS Ramazan, p. 15). U verliet Noord-Macedonië evenwel pas in december 2019 waardoor, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van de persoonlijke problemen die u ondervond na de moord op uw oom, uit niets blijkt dat er ten gevolge van uw deelname aan deze betogingen in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dat u in 2018 en 2019 medisch behandeld werd voor problemen aan uw oog, staat tot slot niet ter discussie.”

Voor het overige concretiseert de verzoekende partij haar betoog op generlei wijze, laat staan dat zij het op afdoende wijze in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking, zodat zij met haar algemeen betoog geenszins kan overtuigen. De verzoekende partij brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Dit is evenmin het geval waar de verzoekende partij ter terechtzitting benadrukt dat het geheel van de documenten en de verklaringen moet bekeken worden. Door deze algemene stelling te formuleren, brengt de verzoekende partij geen valabele concrete elementen bij die het vastgestelde kunnen ondergraven.

De Raad besluit dat de verzoekende partij zich grotendeels beperkt tot het summier herhalen van hetgeen zij reeds eerder uiteenzette. Met haar herhalend betoog, algemene beweringen en algemene verwijzingen gaat zij evenwel niet of nauwelijks in concreto in op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, minstens slaagt zij er niet in opmerkingen te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.”

Bijgevolg blijkt evenmin dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Noord-Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS